

Констатује се да су из просторија Окружног затвора у Београду приведени оптужени Грујић, Поповић, Славковић Драгићевић, Кораћ и Филиповић, те да су приступили браниоци, адвокати Владимир Петровић, Мирослав Перковић, Слободан Сташевић, Мирослав Ђорђевић, а да адвокат Ђорђевић изјављује да ће замењивати адвоката Ђокић Драгана и Шалић Миломира, те да су приступили и заменик Тужиоца за ратне злочине Богдан Станковић и пуномоћници оштећених, адвокат Драгољуб Тодоровић и Наташа Кандић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је приступио сведок, јесте, сведок Миле Јовић.

Присутан сведок Миле Јовић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Има ли још неко у публици, евентуално, ко је предложен за сведока или би требао да буде предложен, а не може да присуствује? Нема, добро.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Да се главни претрес одржи.

НАСТАВАК ДОКАЗНОГ ПОСТУПКА

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Да се у наставку доказног поступка саслуша сведок Миле Јовић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан, још једном.

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Добар дан.

Сведок Миле Јовић са личним подацима као у истрази.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Има ли неких измена у Вашим личним подацима?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Нема.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, адреса, све исто?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви знате да сте као сведок дужни да говорите истину, то сте упозорени и приликом саслушања у фази истраге. Давање лажног исказа је кривично дело. Предвиђена је казна затвора до пет година. Ви нисте дужни да одговарате на поједина питања, уколико бисте се изложили тешкој срамоти, знатној материјалној штети или кривичном гоњењу. Ја бих Вас молила сада да прочитате текст заклетве која се налази ту, испред Вас.

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Заклињем се да ћу о свему што пред судом будем питан, говорити само истину и да ништа од онога што ми је познато, нећу прећутати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала. Хоћете само да приђете овде, нешто да Вам дам. Уколико будете имали потребе да у свом исказу спомињете имена ових сведока који су заштићени, ја Вас молим да те иницијале, односно њихове псеудониме користите.

Сведок упозорен, опоменут, након што је положио заклетву, наводи:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви остајете при својим исказима које сте дали у досадашњем току поступка?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте и хашким истражитељима дали једну изјаву. Да ли остајете и при тој изјави?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Да, да.

Изјављује да остаје при својим изјавама, датим хашким истражитељима и при изјави коју је дао у фази истраге, те наводи:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Обзиром да је код нас присутно начело непосредности поступка, као законска начела, ја бих Вас замолила да Ви сада поновите у главним цртама Ваш исказ који сте дали до сада, везано за ове догађаје који су предмет наше оптужнице.

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Ја се извињавам само, пре него што почнем, она изјава Хашком суду, има грешака у преводу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви ћете нам на то указати, наравно.

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Које не утичу битно, ипак на исказ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, Ви ћете нам на то указати када дође време.
СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Ја сам Миле Јовић, рођен 22.08.1958. године у селу Рођевићи општина Зворник. По занимању сам дипломирани економиста, тренутно без посла. До 1992. године сам радио у територијалној одбрани општине Зворник.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте потпредседник општине, нисте?
СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Био сам некада, нисам више.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сада не, сада не радите?
СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Не.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, од када сте радили у територијалној одбрани, од 1985. до?
СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Од 1985. године до 1992. године.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: До када 1992. године, обзиром да су ови догађаји?
СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: До почетка априла до, када је то било, до 05., 06. априла.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: До?
СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: До почетка, пре ових догађаја свих ових у априлу.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А, после?
СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: После сам био мобилисан већ у војску.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када?
СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: После није било, значи, територијалне одбране, у оном саставу, у оном облику каква је била пре рата.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када то мислите?
СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Па, била је она мирнодопска територијална одбрана до априла, а после је већ кренула у неку ратну шему, значи, кренула је.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Исто је била територијална одбрана, штаб територијалне одбране?
СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Није било одмах територијалне, већ сам придружио се, ту паузу, значи, док није формирана територијална одбрана, пришао сам јединицама ЈНА, које су биле већ на том простору.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када је то било?
СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Било је негде од 10. па до негде краја априла.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте сигурни да је то баш тако било?
СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Да, да, отприлике је тако, не могу бити сигуран, ипак доста је прошло времена, али тако је било.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, шта сте радили пре, непосредно пре априла 1992. године?
СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Радио сам у територијалној одбрани.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Исто у територијалној одбрани, је ли тако?
СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Да, да.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имали сте тај континуитет? Добро.
СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Па, у буквалном смислу јесте, на један начин ако гледамо да сам наставио примати плату и даље, значи, био је континуитет, без обзира што је делокруг после, био далеко измењен. Ово су били мирнодопски услови, ово су били неки ратни услови.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, како се то десило, испричајте нам, како се то десило да, причали сте нешто о томе да не бисте изгубили посао, дошли сте, испричајте нам то мало?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Да, да, то је било тако, јер изгледало је да ће то се све на један мирнији начин завршити и кренули смо сви да радимо, јер су фабрике радиле, сви радили. Онда сам се ја јавио да радим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел говоримо о периоду пре овог 08. априла, пада Зворника или после?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Не, не, после, после, после.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоћете мало да се осврнете на тај период пре, па онда да видимо, шта се даље дешавало?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Који пре?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пре 08. априла, шта се ту дешавало?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Па, није се буквално ништа дешавало док нису Арканови дошли у Зворник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта се десило?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Па, ја нисам баш био ту директно шта се десило, они су заузели Зворник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где сте Ви, где сте Ви живели?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Живео сам двадесет километара даље у породичној кући код родитеља.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У ком месту?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Роћевићи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: После сам прешао код сестре у Лозницу, пошто се већ мало почело, ево то, гужвати, несигурно време и онда сам имао сестру у Лозници, тако да сам цело време после боравио код сестре, буквално. Нисам био у породичној кући родитеља.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Све до када?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Негде до близу 15., мислим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 15.?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Априла.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Априла?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И 15. априла долазите?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Тада сам дошао и нај ми је лакше било прикључити се тим јединицама ЈНА, јер је по мојој оној евиденционој способности, ја сам био припремљен за резервног официра техничке службе, смер мотори, моторна возила, тако да је њима требао неко ко ће одржавати ту технику, тенкове, камионе и ја сам, пошто сам тада, ја имам још једну, да кажем, диплому саобраћајног инжењера, онда сам таман уклопио се у тај посао одржавања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Причали сте, само да Вас вратим, причали сте да сте 06. априла дошли у канцеларију, да није било никога?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Није то могао бити 06. април, то је била недеља, 05. април, отприлике.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро и то нам реците?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Да, да, па то је већ било, али није се ништа десило, мир је још увек.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ко је тада био начелник штаба ваше територијалне одбране?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Био је Алија Капицић до 05. априла.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте тада били, је ли тако, у територијалној одбрани, тада?
СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Да, да.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И, долазите 05. априла?
СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: 05. априла сам дошао и више нисам улазио, јер је већ, сутрадан су биле неке барикаде. Позвао сам колегу једнога кога има у штабу, каже, нема никога, малтене и он је дошао ту, пошто је становао у Зворнику. Нисам улазио више у просторије, односно моју канцеларију.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта сте радили до 15., где сте боравили?
СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Био сам махом у Лозници, код сестре.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И добро, хајдемо сада на тај онда 15., да се вратимо, шта се тада дешава?
СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Па, долазим, кажем Вам, у Зворник, по једном општем, да кажем, позиву који је упућен на Радио Лозници да се сви јаве на своја радна места. Међутим, више није било мога радног места и онда сам се ја прикључио, кажем, а пошто сам оспособљен стручно био, војно стручно оспособљен за одржавање те технике, мотора, моторних возила, прикључио сам се тадашњој оклопној механизованој бригади, чији су делови били у Зворнику.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је био командант те бригаде?
СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Командант бригаде је био, чини ми се, неки пуковник Тачић, а командант батаљона је био мајор Обреновић, капетан Обреновић, шта је био тада, не знам.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Драган Обреновић?
СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Да, да.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, Ви се њима прикључујете?
СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Да, да.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И формацијски и са платом, или не?
СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Па, плата је остала и даље у општини, то сам видео и касније.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како то онда, радите за бригаду?
СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Нема, није још ништа организовано. Они су једини ту били као једна организована целина, организована јединица и нормално да се прикључујем.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У истрази сте рекли да сте Ви ипак били службеник територијалне одбране?
СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Јесам.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каква Вам је функција била у тој јединици, оклопној?
СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Била је, нешто као командир одељења за одржавање ове технике. Премда није то било све устаљено, да кажемо, да је сада оно по војнички поредано, ово-оно, то је било све, ајде, на «орук» систем, није то баш било тако.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где Вам је било радно место од тог 15.?
СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Радно место ми је било у просторијама предузећа «Стандард».
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је у Каракају?
СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Да.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел ту касарна?
СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Па, касније је претворено у касарну. То је била једна велика фабрика која није била почела са радом. Претворили смо је у касарну.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И ко је ту све седео?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Била је погодна, онако. У почетку је била ту и милиција, колико се сећам, био је и суд, били су сви док се нису вратили на своја ранија пребивалишта, тако да је остала само војска.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел сте Ви до краја остали ту или сте се и Ви враћали?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Нисам се враћао, остао сам ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У град?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Нисам у град долазио до 13. маја, то се добро сећам, био је петак, 13., рекох, баксузан дан, откуд данас да се вратим и нисам долазио у град.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Вратили сте се с послом или овако да дођете?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Приватно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А, приватно?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, шта сте радили ту, док сте били, кажете, од 15. априла у Каракају?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Ништа, радила се поправка возила, тенкова. Увек је било неких проблема, тако да је то махом било одржавање. Формирало се то једно техничко одељење, да би могли да поправљају та средства.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је био смештен у «Стандарду»?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Па, били су и делови те, како се зове, оклопне механизоване бригаде, млада војска, сећам се да је била.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било неке полиције ту, у априлу?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Полиција је била једно време, кажем Вам, једно време, не знам када се тачно иселила. Била је полиција.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ту исто у Каракају?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И, добро, да се вратимо сада на ту територијалну одбрану. Јесте ли Ви постали неки помоћник за позадину? Ако јесте, када, испричајте нам то мало.

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Ја сам видео да је једним актом општине, по мени није баш неки био комплетан акт, да кажем, ја сам постављен, по ономе, инерцији што сам радио у миру, они су само преписали, тако да је ту било још људи из територијалне одбране, али то је била једна некомплетна група која, колико се ја сећам, бар ја нисам никада учествовао у раду те групе, није се никада састала та, као, назовимо, команда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Команда штаба територијалне одбране?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Команда штаба територијалне одбране.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је био командант по тој одлуци?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Територијална одбрана Зворника је развијала једну велику јединицу ранга пука, тако да је ту требало доста, доста више људи него што је тамо било, пет-шест људи, именованих. Мислим да ја нисам могао бити ту, можда из разлога техничких, јер је Каракај од Зворника удаљен пет-шест километара. Колико знам, био је Марко Павловић командант постављен по ономе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када је постављен?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Мислим да је крајем априла, крајем априла.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то та одлука о којој причате?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Да, да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте и Ви у тој одлуци?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Јесте. Мислим да поједини људи нису, чак је један и умро, чини ми се, није сазнао да је био на томе списку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Као члан штаба?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, који то општински орган је донео одлуку? Да ли се сећате, ко је потписао?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Не знам да ли је Кризни штаб или Привремена влада, не могу се сада сетити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је Вас неко питао, пре него што Вас је ставио у састав?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Није, није нити питао, нити обавестио. Претпостављам да је ишло по инерцији, јер су преведени сви ови који су радили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте тада добили то звање помоћник за позадину или?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Па, ја нисам никада буквално постао помоћник за позадину. Ја сам цело време остао, јер сам био по ономе, не знам да ли сте, вероватно јесте добро упознати, по ономе мирнодопском војном распореду, ратном, био сам начелник техничке службе у штабу територијалне одбране и настојао да вршим ту дужност.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да останете на тој дужности?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Да, да. Јер, прво, ти помоћници су морали мало да буду прво јачи по чину, јачи по ауторитету, тако да нисам, истина да сам примао плату, вероватно по инерцији општине, пошто су имали спискове. Они су и даље давали ми плату помоћника, то сам негде скоро баш и видео, да је уплаћивани само доприноси и то, по оном обрасцу М-4.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, када сте упознали Ви онда Марка Павловића?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Марка сам, да Вам боље кажем, упознао боље на сабору трубача у Гучи 1994. године, а са Марком сам се срео једном службено, да кажем, када сам га информисао на кругу овога, како се зове, предузећа «Стандард» да је стигло наоружање територијалне одбране, оно које је било у миру, стигло је војним камионима из Тузле. Комплетно наоружање је стигло са неких двадесет и нешто камиона, пребачено, враћено територијалној одбрани Тузла.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Оно оружје, што је раније било склоњено у Тузлу?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Јесте, што је однешено ради безбедносних разлога. Они су то вратили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То оружје, које је припадало територијалној одбрани?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Јесте, које је било власништво, то је било чак купљено од стране територијалне одбране Зворника, односно друштвено-политичке организације.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И када је то било, да ли се сећате датума?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Пред крај априла, ја мислим, можда чак и 01. маја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вас је он позвао?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Него, како је дошло до тог сусрета?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: До сусрета? Ја сам га видео да иде на кругу, носио је, чини ми се, неки, да ли неки аутомат, шта ли, онај мали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел био у униформи или у цивилу?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Јесте, имао је неку униформу, имао је неке дуге чизме, колико се сећам. Ја сам пришао онако, да га информишем као команданта.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како сте знали да је он?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Већ се то чуло да је Марко командант, што је, ја мислим и Радио Лозница објавила, да је у тај штаб именован. Пришао сам да га информишем и рекао сам му, прочитао сам му, односно из моје свеске, шта је дошло и то је било сложено онако као што је и пре било у магацинима, сложено по оним јединицама, шифрама јединице, јер су они вратили комплетно оружје.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је ту било оружја?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Било је наоружање за негде близу пет хиљада људи, толико је бројала бивша територијална одбрана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел то све запримила територијална одбрана?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Све, све, све.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте Ви били надлежни да то примите?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Па, ја не верујем да сам био надлежан по оном хијерархији, али пошто је на оним сток-листама које су биле тамо, било моје име, па су они нашли мене, кажу, ево, ово је на Ваше име.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Неко мора да прими?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Неко мора да прими то?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Па, мора да прими. Било је моје име на оним листама које су биле од пре рата, односно у миру, на тим стоковима наоружања, односно по шифрама јединице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чије је то сада постало наоружање, ко је задужен тим?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Па, ево овако, чије је постало? Вероватно је постало зворничке територијалне одбране, односно касније бригаде, јер ја сам мислио да ће то ићи, пошто је оружје било формацијски сложено, да је само требало значи формирати јединице и поделити наоружање. Међутим, није баш ишло тако. Пошто је било мање аутоматског наоружања, а оно полуаутоматско није хтео нико да узме, па су брзо покупили оно аутоматско, а оно полуаутоматско се вукло сигурно тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Испричајте нам сада мало о току, о путевима тог наоружања, шта се дешава? Оно се ту ускладиштило у «Стандарду» и?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Да, да, формира се, формиран је прво неки одред, одред, зворнички, негде, негде, чини ми се пет стотина људи и они су задужили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одред при територијалној одбрани?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Одред територијалне одбране, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро? Колико је бројао људи?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Мислим да је био близу пет стотина људи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко су ти људи били? Јесу то били резервисти или?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Били су махом резервисти, да. Били су то људи који су били и раније по евиденцијама у томе одреду, махом су били они.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То су ти мештани, околни?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Тај одред је постојао и раније, да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Која је улога била њихова, везано за оружје, ако је била?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Па, видите, одред се врло брзо и расформирао и није имао задатак, није био припремљен тотално, јер пет стотина људи треба негде сместити да спавају, да бораве, а то је било овако, да кажем, at hock, формирај одред, а без задужења, без задатка и онда је врло брзо се то разишло кућама, тако да је то оружје, однели кући људи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ти људи су добили то оружје?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Добили оружје, формирана јединица, али не може да се одржи јединица, нема где да спавају, немају где да бораве, немају где да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било потребе за неким војним операцијама, да ли је било нечега?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Није у то време, чини ми се, није, није, није. Вероватно су се зато и разишли, није било. То је неки период, чини ми се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел сво оружје подељено или је остало?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Није, није, какви све, било је то, не може.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажете да је било за пет хиљада људи?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Па, да, не може се све поделити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко им је то делио, да ли су се неки реверси издавали?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Па, био је магационер, да, били су магационери. Истина да су били магационери из предузећа, који нису знали баш ту војну терминологију, па нису баш онако како би требало, то делили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како је то оружје дељено, да ли је било неко правило, нешто?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Па, вероватно је било, овај, да дође са списком формацијским, дели се тамо, има командир одељења, добија пушку, аутоматску, овај добија пиштољ, онај пушкомитраљез и тако даље. По формацији, отприлике.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се дешавало да неко и дупло дође, па да Ви немате евиденцију или нешто?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Па, јесте, јесте, како не. Када оде кући, да не би сада, каже, немам оружје, мислили су да га неће нико задужити, он оставио кући, па, дај му још једно да се не би враћао кући.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел било тада борби, јел било сукоба, то, крајем априла?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Колико се ја сећам, није било борби.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате, када је пао онај Кула град?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: То је неколико дана раније.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је било пре?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел после било борби?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Не би требало, почетком маја није било борби. Можда негде спорадичних тамо на линијама овим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико су те линије биле далеко од града, да ли Ви знате?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Па, видите, општина Зворник се простире дуж леве обале Дрине, у дужини од неких можда и шездесетак километара, тако да је то било, када се узме конфигурација терена, вероватно је било можда и читавих седамдесетак, осамдесет километара линије.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте Ви били у мају и јуну ту, у «Стандарду»?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Спавали сте кући, јел тако, у Роћевићима?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Да, не, не, не, у Лозници.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Лозници, значи, прелазили сте мост?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Онај Каракајски?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, мај и јуни, јел било борби? Ако је било, колико, коликог интензитета, колико често у којима су учествовали, на пример, ти територијалци, који су припадали штабу?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Па, нису они били, била је једна још формирана, касније, једна мања јединица војна полиција. Они су мало више. Овај одред се распао врло брзо, није остао у функцији, није имао задатак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви знате, обзиром да сте радили то, да ли знате, колико је било територијалаца мобилисаних?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Па, видите, то је једно овако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Отприлике?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Релативно питање, јер територијална одбрана је имала, такозване маневарске јединице и просторне јединице. Просторне су они били који су били, малтене, код својих кућа. Сада не знам колико је било оних, било је, свако, малтене, село је имало неку своју јединицу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је они што би по позиву били?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Нису они били, можда је било и више самоорганизовања, нису то били сви.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ови маневарски?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Маневарски од тих, кажем Вам, формиран је тај одред и та војна полиција. Војна полиција је можда била мало мања јединица, па је и остала да се очува, јер могла је да се смести у «Стандард», да се храни.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када је формирана војна полиција?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Непосредно, можда и заједно са одредом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, крајем априла?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Да, да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ми смо јуче од једног сведока чули, да није било војне полиције, каже, није било војне полиције?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Колико се ја сећам, чини ми се да је била.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је бројала људи та јединица?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Можда једно педесетак, шездесет људи. Могли су да стану сви када су на броју у један аутобус.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу то исто били ту локални људи?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Јесу, јесу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И плус онај одред, кажете, од око петсто људи?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Да, али тај одред је само формиран, кажем Вам, и није остао у функцији, није био нигде распоређен.

Констатује се да је приступио адвокат Ђокић Драган.

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Није био распоређен у никаква борбена дејства. Био је планиран као, наводно, да стоји ту као нека резерва, али није могло да стоји. Кажем Вам, није могао бити нигде смештен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да се вратимо на оне борбе. Шта рекосте, у мају, да ли је било тих борби?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: У мају, чини ми се да није било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А у јуну?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Можда је било неких спорадичних. Знам да је неко долазио, погинуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, то сте рекли. А у јуну?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: У јуну, већ јуни, нема више, већ је формирана бригада, тако да бригада није имала нека посебна борбена дејства, али је било на рубним подручјима Зворника борби. Било је, на пример, ова бирчанска бригада, имала страшне борбе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Бригада «Бирач», да ли је то?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Да, да. Јер, већ у то време, ја сам био у болници и знам да је долазило доста, доста рањеника.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је био командант те бригаде?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Ове бирчанске?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Колико се сећам, био је овај Андрић, мајор, шта је био тада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мајор Андрић?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Светозар, можда?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли сте Ви некада имали у рукама неке наредбе које су стизале од бригаде «Бирач», ако су стизале?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Па, не знам ја да ли је имала команда бригаде, али у команди бригаде је некада било тридесет до педесет официра и подофицира. По мојој линији, по мојој служби, није било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нису долазили?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Нису долазили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То мислите на зворничку бригаду?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Какав је однос хијерархијски између заворничке и те бирачке бригаде?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Па, ја мислим да су биле равноправне бригаде у саставу корпуса.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нису биле једна другој, у саставу Дринског корпуса?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Да, да, Дринског корпуса, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Реците нам нешто о односу тог, те Привремене владе, заправо, која је настала након што је престао да ради Кризни штаб, однос везан за ово оружје. Јел било ту неких?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Није било, није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Неке везе?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овде сте рекли у истрази, нешто о томе. На питање овог тужиоца из Брчког, какав је однос Кризног штаба, владе, да ли они имају утицај на могућност располагања тим оружјем. Ви сте рекли: па, јесу, јесу, како не. Они су, уосталом, издавали и друге наредбе, као на пример, ко ће вршити исхрану, ко ће превозити, малтене, они су били све. Да ли можете мало да нам појасните то?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Видите, сада сте се вратили, мало сте се вратили на април. Већ смо дошли до јуна, али.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, ја сам то хтела борбе да видим, укупно, а да се вратимо сада на овај Ваш део посла. Оружје, шта Ви о томе знате?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Па, ја не могу да верујем да је била та Привремена влада надлежна, јер је ипак био неки командант ту. Била је ту и бригада и делови

тузланског корпуса, који су, такође, имали неке своје јединице, нека чета је остала нерасформирана од тузланског корпуса. тако да не знам зашто сам то поменуо. Нису они имали неку посебну надлежност, бар што се тиче, што се тиче наоружања, јер не верујем, нису били стручно оспособљени. Е, сада, можда је то било у контексту евентуално Министарства или нешто, можда ради ове формације, не могу се сетити сада шта је то било тачно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, Ви кажете да нисте учествовали на тим састанцима штаба територијалне одбране?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А неки састанци Кризног штаба, Привремене владе, јел Вам то нешто познато?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Ја нисам био члан ни једне институције, ни законодавне, ни извршне власти.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, шта се сада дешава, кажете, до тог 13. маја. Ви долазите у град, је ли тако, а до тада сте тамо?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У «Стандарду»?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта се дешава средином маја, везано за војску, да ли можете то да нам кажете, ЈНА и то?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Већ је, колико сам видео у «Службеном гласнику», 12. маја формирана војска, а половином маја долази потпуковник Благојевић за команданта бригаде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Половином маја?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте сигурни?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Сигуран.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када одлази ЈНА?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: ЈНА одлази негде око 20., званично, али, чини ми се нису се сви могли повући, негде, можда 22., 23.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, он је дошао пре него што је?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Пре је дошао, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ми смо чули неке сведоке да кажу 02. јуна да је дошао?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Не, не, не, он је баш дошао да би, јер остало је део средстава. Морао је неко преузети то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел то тај Вид Благојевић?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Да, да, 02. јуна је званично формирана зворничка бригада. 02. јуна, то је као неки почетак деловања зворничке бригаде. То је и Ричард Батлер описао добро и тако, ја мислим да је то тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел, када кажете, формирана, мислите завршено формирање комплет, и са људством и са командом?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Не, не, не, у добром делу, они су пошто је, видите, бирчанска је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Или формално?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Бирчанска је формирана малтене када је и закон донешен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А закон је донет, када, 12. маја?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Зато што је било, да, да, зато што је била лака бригада, било је мање људства и то је лакше било формирати. Зворничка бригада је имала некада у пуном саставу пет, шест хиљада људи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када то?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Па, можда већ на јесен 1992. године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је имала у мају и јуну?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Па, претпостављам да је можда било то већ, једно језгро које је, шта је имала, можда једно пар стотина људи. Док се све то увезало, јер тешко је ишло са овим који су били ангажовани по месним заједницама тим. Они нису могли схватити да треба да приступе неким војним формацијама које имају неку маневарску способност.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мислите на те територијалце или резервисте?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Буквално да их назовем, територијалци, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, значи, кажете, Ви кажете око 15. маја долази Благојевић, физички ту?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где се он смешта?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Он је, колико се ја сећам, пар дана најавио да ће доћи, па је отишао човек да би припремио личне ствари, шта је све било. Долази негде почетком, односно можда негде после 20. маја долази и званично. Био је смештен у просторијама тога предузећа «Стандард».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ту, где се сада формира и касарна?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Да, да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И сада, какав је однос између њега и штаба територијалне одбране и коме сада ти војници ту на терену припадају?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Па, видите, ја мислим да штаб је и по закону, а и физички већ требао да престане да ради, нема штаба више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не питам по закону, питам на терену како се дешава?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Нама радницима територијалне одбране је била упућена депеша, да сви прикључимо се Војсци Републике Српске.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, јесте се прикључили?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не Ви, него и други?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Јесмо готово сви, да, сви радници.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Радници, ови административни?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Јесте, јесте, чак су биле књиговође.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ови под оружјем?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А, ови под оружјем?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Па, под оружјем је требало тек формирати те јединице, јер је бригада велика јединица са мешовитим саставом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, јел формирана?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Почиње да се формира, почиње, није лако било формирати, на пример, тенковски вод, није лако формирати тамо артиљеријско неко, неки дивизион, шта је било, не знам ни ја, чету прага, не знам шта све.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте овде, формирање је дуго трајало, није то баш ишло?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је то дуго?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Дуго је трајало, вероватно из разлога што су они имали, претпостављам, задатак да на сва кључна места доведу активне официре, са војне академије, тако да их није било у довољном броју. Па, видите, ја мислим да је чак и до августа било формирање. Ја сам отишао негде на боловање крајем јуна и дошао сам средином августа. Тек је тада попуњена та сва бригада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, како то сада, да видимо, како изгледа тај однос, ако Ви знате, Благојевића и Павловића, обзиром да, кажете, ови се формирају, а ови треба да се прикључују? Да ли се Павловић прикључио Благојевићу?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Није, није, није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То нам испричајте, то нас интересује.

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Не знам то како, ја знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви шта знате, ми сигурно мање од Вас знамо?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Ја знам да је Благојевић био командант, а Павловића више нисам ни видео, да је чак ни улазио у те просторије бригаде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи није му се?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Он је имао свој штаб на мирнодопској локацији штаба територијалне одбране.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Она је у граду, је ли тако?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Да, тако да он није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Код поште?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, како сада, кажете малопре, добили сте одлуку да морају сви радници ТО да се прикључе војсци, шта то значи?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Па, ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је то непослушност или како Ви то тумачите?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Ништа, формира се војска, прелазимо у војску, гаси се територијална одбрана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажете, Павловић се не прикључује?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Не прикључује Павловић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, како то Ви?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Па, ја Вам кажем, наредба је била, сви радници мирнодопске територијалне одбране. За Павловића ја не знам шта је он, ја не знам ни, ја сам рекао једне прилике мислим, да он није ни био војник, ја не знам шта је он био, шта ће он да ради уопште у војсци.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, али да ли је и он требао да се прикључи по Вашем азнању или не?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: По ономе, није требао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Него?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Јер је, само радници мирнодопске територијалне одбране.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А он као човек под оружјем, као командант штаба који је био у време када овај долази, шта је он требало да ради?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Па, не знам ја шта је требао да ради, вероватно да се раздужи, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да више не постоји?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Претпостављам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел био ту, јел остао?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Нисам га ја виђао после, нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте га последњи пут видели?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Последњи пут сам га видео 1994. године на сабору трубача у Гучи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А, пре тога, 1992. године, када сте га видели?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Нисам га видео више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нешто сте помињали да је ухапшен, да сте чули?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Па, то је било док сам био на боловању. Било је у дневној штампи да су ухапшени сви, те неке.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У лето?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Неке паравојске, да. Међу њима су помињали и његово име. То је било на средњој страни «Новости» Београд. Било је доста слика тих ухапшених.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел знате зашто су ухапшени, шта је то било? Јесте ли Ви чули за неке проблеме, па сте могли да повежете то као разлог?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Претпостављам да је проблем био између бригаде и тих, како се зову, паравојски, добровољаца, не знам шта све, јер бригада је имала одлуку и имала је став да све стави под своју команду. Вероватно ови нису хтели, то људи нису могли да прихвате да уђу у неку колотечину.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На кога мислите?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Па, све те добровољце, све те војске које су.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта можете да нам кажете о тим добровољцима или о паравојскама или како већ?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Па, ми смо у Брчком већ мало то појаснили. Добровољци су били људи који су већ прихватили норме и ушли у састав бригаде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када је дошла бригада?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Да, да, када је већ дошла, да. Тада су некако и добровољци почели долазити. Знам да је било неких Руса, Пољака, ко све није био, а ове паравојске су врло брзо расформиране, растеране, јер они су били мало немирнијег духа. Нису они били само у Зворнику. Они су сада овде, сада тамо, сада овамо, тако да није се могло.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците нам нешто, изјашњавали сте се овде, за које Ви паравојске знате, где су боравили, да ли знате за нека имена, неке групе?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Па, ја мислим да је напознатија, да кажем, у Зворнику је била та «Жуте осе».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте чули први пут за њих, јесте их видели, да ли знате нешто о њиховом деловању?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Па, видео сам, верујте, из тих новина, први пут, да се тако зову.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када је то било?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: То је било негде у јуну 1992. године, крајем јуна, јулу, јуну, ту негде, односно јун, јул.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте виђали пре тога неке, јесте чули да постоје неке?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Па, јесам видео тога неког Жућу, те, такве. Био је неки Нишки, чини ми се, било је неких тих.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте видели тог Жућу?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Па, видео сам га и у току јуна, првој половини јуна месеца.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Он је био негде смештен горе на Црном врху, а долазио је понекада у бригаду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Код кога је долазио?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Па, долазио је, шта ја знам, он је ожењен ту из једног села непосредно близу тога «Стандарда», те фабрике, долазио је. Долазио је чак, понешто је тражио некада да му се направи, неко возило, нешто, чак је и муниције понекада тражио, то. Премда су имали, нису били захтевни, имали су неке своје изворе. Сећам се једног дечка који је, има једно петнаестак година, дошао је да се задужи, па му ови нису дали да се задужи. Међутим, он сутрадан долази сав накинђурен, са једном новом униформом, новим наоружањем. Где је нашао, ко му је дао, ја не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико сте пута видели тог Жућу?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Па, не могу сада рећи, можда пар пута.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Помињали сте нешто, да су они узимали муницију и тако. Испричајте нам нешто о томе.

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Некада дођу, узму муницију. Нисам ја био конкретан магационер. Били су магацини, ту је било удаљено, на пример, можда и педесетак метара од магацина.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу узимали оружје ти паравојни?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Нису, нису. Имали су они своје оружје, имали су доста оружја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како су долазили да узму муницију, како сте им давали, као чијим људима? Ко је њима био командант?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Како давати, па то, ја не знам како бих Вам објаснио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то било силом или добровољно?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Ја не знам како Вам објаснити, када они узму, пробају пушку и опале у кров зграде, развале кров горе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На кога то мислите?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Па, те паравојске, ти који су се некако кабадахијски се понашали. Нису они много ту, то је било, малтене, и на силу, ко да је могао нешто и да уради.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је био њихов командант, да ли знате?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Ја знам да је био тих «Оса», као тај Жућа је био главни.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је он имао људи?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Били су неки.. Па ја не знам колико, није он имао много, чини ми се, не знам. Нисам ја никада видео њихову формацију, јер оно што се кретало уз њега.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте чули да су правили проблеме у граду?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Ја Вам кажем, тада сам већ био на операцији. Не знам, чуо сам да су морали бити отерани. Вероватно су правили проблеме. Вероватно, зато су и отерани. Јер, они су као нека борбена јединица сместили се у центар града. То је овако војнички гледано, шта ће они у центру града. Зато су вероватно морали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте чули да су примали плату од општине? Јесу били на платном списку?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Морамо да расчистимо овако, пошто сам се ја мало распитивао за ово сведочење. Сада знам да су примали плату, али не бих знао да сте ме питали ове 1992. године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тада нисте знали?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Не бих знао да су примали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел знате под ким су били у то време?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Како, под ким?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко им је био командант, осим тог Жуће, јесу имали још неког команданта, Благојевића или неког другог?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Нису, ја мислим да су они више самостално деловали. Сада су на подручју Братунца, сада су на подручју Угљевика, сада су на подручју, сумњам да је неко могао да их баш контролише строго. Јер били су и неки горе у горњем делу, у јужном делу општине, били су неки, како су се звали, «Бели орлови». Ти нису, малтене, никада долазили у град, али су били, знам од мештана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте чули за неког Пиварског?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Био је тај неки Пиварски, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте га видели некада?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је он имао неку своју јединицу?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Ја не верујем, више је био слободни стрелац онако. Не верујем да је имао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ако су примали плату од општине, као што ми имамо неке доказе, шта онда мислите, чији су били они? Да ли можете, да ли нешто можете о томе да нам кажете? Ко је добијао плату?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Видите, они су могли да дођу и кажу: хоћемо и ми плату. То је такво време било. Није могао нико да сада, треба да растуре општину или не знам шта, тамо, тако да им је неко и морао дати плату. И ако је хтео, не хтео, претпостављам, мислим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, Ви кажете, не знате у то време, али реците нам сада, по Вашем сазнању, ко је све добијао плату од општине? Ви сте добијали од општине?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Добијали су сви, малтене, који су били униформисани.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сви униформисани?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви знате, да ли је то била нека одлука донета, писмена, усмена или како?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Не знам. Знам да сам ја, чак је и мој радни стаж повезан, уплаћен, не могу се сетити ко како је било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, преко општине сте били пријављени са стажом?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Да, да. И мирнодопска територијална одбрана је била на материјалним трошковима код општине.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То Вас питам, зато што сте говорили о нека два рачуна, да је то било доста специфично, па нам то реците?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Да, да, то је било пре 1992. године, јер територијална одбрана као оружана компонента, није никада била, изгледа, доречена до краја, тако да смо административно припадали општини, што се тиче плате и материјалних трошкова, а организационо и наредбодавно припадали смо зонском штабу где су били смештени ови активни официри и наредбе смо примали од њих.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, плате територијалне одбране иду'

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Плате територијалне одбране су биле, а финансирање наоружања и то, било је са посебног тог рачуна. То је био неки рачун народне одбране, шта је било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У оквиру општине?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Па, јесте, али је био под контролом, хијерархијском контролом, значи, републичког штаба територијалне одбране.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте некада имали неки пословни однос са Бранком Грујићем?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Нисам. Нисам, до после рата.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, питам за то време.

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Пошто је он постао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте знали шта он ради, коју има функцију?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Знам да је био председник општине, то је опште познато.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За време рата?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је функционисала општина као општина?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Па, ако је био председник, морао је бити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је била Привремена влада, јел то исто?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: То је било, мало идемо сада шире, то је био период, колико се ја сећам, април, мај, најдаље, Привремена влада, а после је био председник општине.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: После?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Не могу сада рећи тачно када је било, јер био је, чини ми се, нешто, колико сам сазнао и Јово Мијатовић је био једно време председник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта је био Јово Мијатовић у то време?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Па, и он је био председник општине, али не знам, не могу сада сетити се када је то било, јер нисам нигде чак ни нашао у оним «Гласницима службеним».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Говорили сте у истрази нешто о неким самовољама ових људи на терену, па су неки специјалци дошли са Пала чак да их?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: То се односило на ове «Жуте осе».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта Ви знате конкретно о тим самовољама, да ли знате нешто, обзиром да сте били до операције, до краја јуна?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Ево, једна самовоља, на пример, само један пример. Човек оре трактором њиву, а они наиђу и каже: што ореш, данас је велики празник. Истерају човека са њиве да не оре. Оставе му чак трактор. Мислили смо сви да је у квару трактор, стоји три дана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то нас баш много овако, по драстичности и не занима. Да ли би имали неки драстичнији пример? Ми овде нисмо због трактора, него због неких људских живота.

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Ја кажем шта је било, између осталог.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви знате, јесте чули да је у то време било неких убистава, неких злостављања, неких сабирних центара, логора?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Ја сам Вам рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Обзиром да сте живели у Рођевићима?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Не, не, опет грешимо. Ја сам цело време био, становао у Лозници.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, али сте радили ту, слушате ваљда неке приче?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Ја претпостављам да сте већ добро ту карту упознали. Тај «Стандард» је у непосредној близини моста овога у Малом Зворнику.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да.

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Тако да није било потребе, а нисам пролазио кући, из разлога што нисам хтео да прођем кроз Козлук, цело време док ови људи нису отишли из Козлука. Никада нисам прошао кроз Козлук, односно тим путем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Што нисте хтели?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Па, нисам хтео из разлога да, не знам како ће се то одразити, пошто сам доста људи знао доле, сада треба да нешто питају, да гледају шта и ја сам то избегао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не разумем, јесте Ви то нешто унапред знали да ће они да иду, па?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Нисам, не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зашто нисте хтели да пролазите?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Нисам хтео да, не види ме неко од мојих пријатеља у униформи, питаће ме, шта може, можемо ли шта.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Познавали сте људи који су живели у Козлуку?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Како да не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Због чега Вам је било непријатно да Вас виде?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Па, ето, из општих разлога, како непријатно. До јуче смо били ту пријатељи, то је сада, ја на једној страни, они на једној страни. Нормално је да је непријатно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само због Козлука или генерално?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Не, не, Козлук је био на путу томе до моје куће, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, шта знате да нам кажете, нисте одлазили, али, да ли знате нешто да кажете, у каквим су условима живели? Да ли су они долазили тамог де сте Ви били, да ли су они пролазили ка Каракају?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Претпостављам, па, претпостављам да, ако човек не може да ради, не може да се креће, не може ништа, нису баш били неки претерани услови, ипак је то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зашто нису могли да раде?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Па, није ни радило ништа од ових предзећа, а друго, сви су се осећали несигурно. Свако носи пушку, свако је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било неких барикада ту?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Око Козлука? Не знам. Не знам у то време, јер ја сам већ био на боловању тада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте били на боловању када су они отишли?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте чули нешто да се спрема, или сте после?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Нисам чуо да се спрема, док нису рекли, отишли су Козлучани, нисам чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко Вам је то рекао?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Па, вероватно неко у болници, или шта ја знам, ко је то био, било је доста болесника.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта су Вам о томе рекли?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Отишли Козлучани, каже, иселили се, тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Иселили се?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел Вам то нешто било чудно или уобичајено или очекивано?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Па, можда и јесте чудно, ако су већ остали до краја јуна, претпоставило се да ће остати и даље, али, вероватно су.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу још неки тако сељани, нека друга села отишла, у то време, мај, јуни?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Не знам, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вам је познато село Дивич?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу они отишли?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Али мислим да су они отишли раније, још, пошто је то у непосредној близини Зворника, да су они отишли раније.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где су отишли, да ли то знате?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А, јел Вам познато, да су постојали неки сабирни центри?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Ја сам то рекао и прошли пут, није ми никада било познато да је постојао сабирни центар. Када смо требали раселити ту муницију већих калибара, да не стоји све на једном месту, неко је рекао, можемо раселити у Челопек. Овај каже, доле је затвор. То се све свело на то, тако да нисам знао да је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је то рекао?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Вероватно неко од оних позадинаца, возача је поменуо. Не могу се сада тачно сетити ко је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте то били и требали да то расељавате?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Па, ја мислим негде почетком јуна, када је било. Пошто већ бригада функционише по начелима правила службе, тако да није могло да сва муниција стоји на једном месту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, Челопек је близу Каракаја?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте пролазили поред Челопека?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Нисам, нисам из разлога, кажем Вам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Због овога што сте ишли у Лозницу?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте се распитивали, каже, доле је затвор, јел био пре рата затвор? Да ли сте се распитивали какав?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Какав затвор, био је неки Дом културе, шта је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте се онда распитивали, јел Вам то било чудно, кога држе у затвору?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Па, да Вам искрено кажем, нисам се распитивао, није било потребе да се распитујем ко је у затвору.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте се распитали, ко држи затвор?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Не, јер није, хијерархијски није се дотицало нас овде, моје службе и то. Нисмо били уопште ангажовани, нисмо били уопште у додиру.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није Вас интересовало, ништа?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Није ме интересовало, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте чули за Економију, да је ту било нешто?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: За Економију нисам чуо ништа, заиста.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел то близу «Стандарда» ту?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Па, мало је ближе него Челопек, ближе је Челопеку него, али Економија је мало повучена доле у пољу Дрине, уз Дрину, тако да нисам заиста то чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте чули?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Нисам чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули касније нешто?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Чуо сам ових дана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не сада, него у то време?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Не. Дуго сам ја остао на боловању, знате, био сам чак и на бањском лечењу и то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте чули за постојање Ратног секретаријата и Ратног штаба, шта је то било, да ли Вам је то нешто познато? Имамо неке одлуке о формирању.

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Ја сам Вам рекао да, те ствари сам тек видео када сам дошао да радим у општину и прелистао «Службене гласнике», јер по свим тадашњим правилима службе, те институције не постоје. Постоји бригада са одређеном зоном одговорности, својим, како се зове, делокругом, а то тек сам видео тада да је неко то, зашто, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Какво то игралиште на Дивичу сте помињали, рекли сте да сте чули за неко игралиште?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: На игралишту је исто био неки, каже, смештени су неки људи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је баш у самом Дивичу?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У ком периоду, у ком месецу?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Ја мислим да је то било исто јун.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јуни?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Да, да. Колико се ја сећам, јер ипак је то дуг период.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нешто везано за аутобусе «Дрине транс» предузећа сте помињали у истрази. Да ли можете нешто о томе да нам кажете?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Па, предузеће «Дрина транс» је уступила један, два аутобуса бригади да има за потребе, евентуално, превоза војске, тако да су они дали то на коришћење и чак мислим да је касније бригада их префарбала у зелену боју, ону СМБ боју.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате да су ти аутобуси у неком већем броју коришћени, на пример, за одвођење неких цивила из Козлука?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Ти аутобуси из бригаде, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не из бригаде, него из «Дрина транс»?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ни за те Дивичане, ништа не знате?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Не знам, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када је војска требовала или када је, евентуално, ако би неко други требало да требује, да ли би то могло да иде преко Вас или преко Привремене владе или преко кога? Да ли Ви знате?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Па, већ је то формирано Министарство. Мислим да је Министарство је тада деловало. Министарство је вршило мобилизацију на захтев бригаде, треба нам то, то, то. Међутим, није ни требало да се мобилише. Било је

доста возила која су остала од ЈНА; било је доста возила, да кажем, из раног плена, било је доста возила ту, тако да није требало то ни да се мобилише, дуго времена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте тамо у истрази приложили ове копије «Билтена» општине, ова три?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Па, да, то је у договору.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то смо ми уврстили у предмет. А, да ли знате, постоје ли неки записници са седница владе у то време, обзиром да сте једно време били потпредседник општине?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Није ми познато, нисам нашао то у «Билтену».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не у «Билтену», него у општини док сте били потпредседник?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Не, није ми познато. Рекао сам ја већ, нисам био члан ни једне институције, ни законодавне, ни извршне власти.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, мислим после рата, рекосте, овде пише да сте били потпредседник општине, једно време, је ли тако?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Да, заменик начелника, није ни битно. Нисам нашао то, нисам видео то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У смислу да га нема или да га нисте тражили?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Не знам, не знам, гледао сам, изгледа да нема.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да нема?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Сада је то некада била и јединица СФОР-а носила и ко све није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу ови истражитељи нешто можда узимали?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Па, и они су узимали, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте донели оне «Билтене» групне са више одлука?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је оно што имамо у предмету, што сте предали?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имате ли још нешто да нам кажете? Поменули сте ову изјаву хашким истражитељима. Ви сте то дали исто у Зворнику, је ли тако?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када су они дошли?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Они су Вас звали, или, како?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Звали, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Писменим путем, телефоном како?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Ево како је, бар по појашњењу ове особе која је то водила. Моје име се нашло пет пута у том њиховом компјутеру. Три пута захваљујући неком типу који се звао Миле Јовић, а био је командант одреда «Душан Силни». Тако да је елиминисано одмах то и остало је само та два моја, помињања имена код њих у неком контексту, не знам тачно ком. Тако да је она већ тада расчистила, ово је замена идентитета. Тако да је из тог разлога дошло до контакта. Бар по њеном, јер, чини ми се да нису сви ни са онога списка били позвани, нису били интересантни.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, лица која су се помињала тамо, па Ви сте једно од лица које се?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И Ви сте прихватили да сведочите?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Рекосте, има неких, када сте Ви учили да није веран, највернији превод овај?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Када сам прочитао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте изјаву дали у јуну 2003. године?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Не, не, када сам прочитао у Брчком, тамо. То је било на, није била на српском верзија, него на енглеском, када смо потписали то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте причали?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: После је то преведено?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Преведено је и тада сам видео први пут на српском.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте потписали још када сте давали изјаву?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Да, на енглеском.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, а сада ово када сте добили на српском, када сте прочитали? Шта се ту не слажеч?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Има ту пар неких, на пример, он је вероватно по њиховим правилима, начелник и командант, они мештају, тако да ту пише да је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мислите, неке термилошке грешке?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Да, термилошке.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли има још неких, суштинских или?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Не могу сада да се сетим, нисам имао прилике, то је на брзину прочитано.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоћете можда да погледате изјаву?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Па, може ако је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Уколико сматрате да је потребно?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Добро, мислим да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од кога сте овде, кажете, не знам колико често је Марко Павловић водио особље на састанке ради доношења одлука, али ја нисам био присутан ни на једном од тих кадровских састанака. Добијали смо упуте телефоном или написмено, али не у облику правог документа. Упути су се односили на издавање оружја и муниције. Сви чланови паравојске би долазили и узимали штогод и колико год су хтели, иако, уствари, нису требали више оружја. Уствари су долазили да демонстрирају њихову силу. У то време нисмо радили никакве извештаје. Та упутства телефоном или написмено, од кога сте добијали у циљу издавања оружја и муниције? Ко је Вама то наређивао?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Па, видите, то је овако кратак период. Кракто је то време било да би.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел то оно до бригаде?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Да. Јер, чак и командант бригаде је био удаљен од тога, позадинског дела, пар стотина метара, па да не би сада трчкарало, нисмо имали одмах разрађен тај систем везе и све то, тако да, вероватно се односи на то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да Вам је неко оданде? А док он није дошао?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Ко?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Док није дошао командант бригаде'

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Па, док није дошао командант бригаде, није ништа се ни дешавало, буквално, рекосмо, малопре.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, мислим, издавање овим паравојскама?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Није било издавања ту буквално, кажем Вам, било је издавање за тај одред и ту полицију и она је стајала. Ја мислим да је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ту је била?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ту је, кажем била?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Да, јер мислим да је чак и сачекало тај део. Није хтео нико да узме, на пример, полуаутоматску пушку, као лоша пушка и то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажете, већина ових Жућиних, Жућа је дошао неколико пута. Остали би послали војнике да то направе. Већина их је имала властито оружје које су донели из Србије. Углавном су дошли да узму муницију. Јел Вам, јесу онда они то силом узимали или их је, ипак, неко овластио да узму? Како сте им давали?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Ма, какви, дођу и кажу, нама треба то, то, покупе и одоше.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И Ви то дајете без икаквог?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Нормално, шта ћемо, па, шта ће да да човек, да му скину главу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте некако обавештавали да они долазе да узму или?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Видите, вероватно јесу, док су и магационери и сви смењени, растерани негде, крајем јуна, није могло тако више. Тако да је читава гарнитура тих магационера разјурена из магацина и постављени су други људи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, док сте Ви били тамо, јесте Ви можда некога обавештавали да долазе људи и да неовлашћено узимају?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Не, не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте? Добро. Јел знате нешто о формирању ове заједничке војно-територијалне команде, ВТК од 16. јуна, нека одлука, коју сте Ви исто тамо доставили, у оним «Билтенима», да ли Вам је то познато?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Ја сам рекао да сам већ крајем јуна отишао на боловање, дошао тачно 14. августа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ово је 16. јуна.

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: 16. јула, да, 16. јула.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јуна.

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Јуна?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, јуна.

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Није ми познато.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Командант Марко Павловић постављен за команданта те заједничке БТК?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Није ми познато, јер то је дан-два то је било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, то је само једна од одлука коју сте Ви донели?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Па, ја сам мислио да може да користи у разјашњењу, па смо је ставили у то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисмо баш најбоље објаснили тај прелазни период, када се оснива, када се, уствари, када је у формирању зворничка бригада. Шта се дешава? Ви овде кажете пред хашким истражитељима, након оснивања бригаде, у прелазном периоду, паравојне групе су примљене у састав бригаде, како би се покушали ставити под контролу и команду. То је био период када су професионални војни официри почели долазити у бригаду. То сте нам и испричали. Јел Вама то лично познато да су те паравојске примљене?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Ево, овако, једна од тих неких, како се звао, овај Симо Четник, он је изгледа и прихватио формално да буде у саставу бригаде и остао је негде док га није чак отерао овај следећи командант, односно можда, није ни

следећи, него онај трећи, четврти, Винко Пандуревић. Дуго је остао тај Симо, он је, као, наводно, прихватио све те.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је он био добровољац или паравојска или шта?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Па, шта знам. У једном моменту треба да буде паравојска, али пошто је прихватио норме бригаде, онда би требао да буде добровољац. Међутим, и даље се понашао онако, у свом стилу, без.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате, да ли су ти људи који су се укључили у бригаду, добијали неку плату, нешто?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Па, ја претпостављам, кажем, сви који су били у бригади, да су добијали плату, претпостављам, не знам тачно, али.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли и они преко општине или како?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Није било другог начина финансирања, осим општине.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Када је актом општине постављен Марко Павловић за команданта, да ли сте се Ви запитали, одакле је тај човек, ко је, шта је, с обзиром да није из Зворника, да ли Вам је то мало нешто било чудно?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Видите, није само он био непознат у Зворнику и Зворничанима. Било је још људи непознатих. А хијерархија војна, где, како питати, шта је, ко је Марко Павловић. На крају крајева, ја сам био потчињен, шта ћу ја питати, ко је Марко Павловић, командант је командант, ипак се уважавало. Можда је то и било и мој сам однос, јер ја сам радио седам година у територијалној одбрани и поштовао сам једну хијерархију. Променио сам команданата много, није то било интересантно баш, да ли је, ретко сам се и распитивао, када је, ко је, шта је, тако да није ме много интересовало ко је Марко Павловић.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Није Вас интересовало?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Није.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Реците ми, да ли сте икада сазнали да се он не зове Марко Павловић?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Па, сазнао сам негде, негде, да кажем, можда пре пар година. И даље сам у дилеми, ко је, шта је, како му је име, не знам.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Сазнали сте његово право име и презиме, да је то сада оптужени Бранко Поповић?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Па, сада кажу да је Бранко Поповић, премда, ако може да има једно име, можда му и ово није право име. Ко ће више знати.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Добро. Да ли сте после размишљали зашто се тај човек није представио правим именом и презименом?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Видите, за мене је тада то било право име. Шта ја знам, шта је.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Мислим, када сте сазнали, да се Марко Павловић не зове?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Вероватно, било је и касније код једног команданта, покушаја, као, наводно, треба имати та конспиративна имена, међутим, није то ишло, претпостављам да је, што да буде право име. Претпостављам да је то био неки разлог, не знам, не бих знао.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Да ли сте се после распитали, ко је тај човек, о чему се ту ради?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Нисам.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Реците ми, у вези ових паравојних формација, председник већа Вас је питао, па, али није баш то до краја разјашњено, ја нисам бар разумела. Да ли су у том неком периоду они били мимо било чије контроле, или су били заиста?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Мој утисак, мој утисак је да су били, ја Вам кажем, јер су били толико, сада су овде, сада тамо, нема их, нису били стационарни, нису били, мој утисак је такав, као, кажем, позадинца, је ли, човека који је видео то из једног крајичка само.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Шта, да су били мимо контроле?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Да, док могу отићи у општину Угљевик, док могу отићи, прећи, шетати, сумњам да су могли бити, баш под неком баш строгом контролом.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Добро, да ли су били под нечијом уопште контролом? Ко је њима, рецимо, «Жуте осе», Пиварски, Нишки, да ли су имали изнад себе некога ко је њих, овамо чујемо да су примали плату, да су примали муницију, ко је њима био надређени, изнад свих њих?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Видите, када се узме у обзир да је тај Пиварски негде завршио доле у Бијељини, као, наводно, добио је нешто пара да брани неко брдо, сумњам да је могао бити неко им надређен. Значи, они су шетали, данас прима овде плату, сутра ће му неко дати већу плату.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Мене интересује за тај период, мај, јуни, у Зворнику?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Ја Вам кажем, нисам њих много сретао и не знам, не могу Вам то тврдити, шта је било, како је било, да ли су били, јер нису били ту стационарни, да кажем, ево, ту су, примају наредбу, иду на информисање, вежбају, да кажем, јер војска мора мало да тренира, вежба, не знам.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: А Ваш је утисак да су били мимо контроле?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Мој је утисак, већином да су били мимо контроле.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: А да ли сте у том периоду, пошто председник већа Вас пита, везано за ове затворе и тако даље, да ли сте чули да је у том периоду неко страдао? Да је неко убијен?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Видите, видите, ја сам то често помињао. Ако узмемо, када би се вратили у ону 1992., у контексту времена, нисам чуо, тек сам касније.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: То Вас ја и питам, у том периоду, значи, мај, јуни, да ли сте чули да је неко убијен?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Нисам чуо у то време.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Ништа нисте чули, везано за те догађаје?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Ништа, ништа. Не, просто је то објаснити. Ја нисам био породичан тада, ја сам био по пар дана одсутан, у Лозници сам био. Нисам ја баш био нон-стоп присутан тамо, нисам «висио» тамо да, имао сам на располагању кућу, имао сам ауто, тако да, а могло је тако. Није нико гледао баш да буде сваки дан ту. Тако да је вероватно то разлог слабијег информисања. А морам признати да нисам много, да кажем, завиривао свагде.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Још само ово мало појасните, то никако да остане до краја јасно. Једног момента сте рекли да у моменту када се

формира ова зворничка бригада, да је та територијална одбрана требала да се расформира?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Да. Тако је било бар и у званичним документима и требало је да се расформира.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: А, како сам Вас ја разумела, остала је и даље територијална одбрана и остао командант Марко Павловић?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Није остао, па ја не знам да ли је остао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви кажете, требало је да се расформира. Па, да ли се она расформирала?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Не може имати два команданта, ја Вам причам о организационо формацијској структури бригаде и њеним надлежностима. Тамо каже, командант бригаде је одговоран у својој зони одговорности за све што се дешава. Према томе, ако узмемо војничку хијерархију, само један човек може одговарати.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Мене интересује, не по прописима, него у том моменту, у Зворнику, када се формира та зворничка бригада, да ли се територијална одбрана расформирала?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Мислим да смо то већ разјаснили.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Али, није до краја остало јасно.

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Јер, рекао сам да је Марко био на мирнодопској локацији територијалне одбране, Благојевић је био уј «Стандарду». То је неких пет-шест километара удаљено једно од другог, према томе, не верујем да су и контактирали, а ја сам.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Ко је био надређени Марку Павловићу?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Нема више надређеног. Благојевић је командант, он преузима дужности, формира се војска. По наредби је било да се војска формира, укида се територијална одбрана. Нема, није се пришло онеме систему из мирног доба, да смо имали и ЈНА, односно.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Добро, реците ми, је ли 02. јуна укинута територијална одбрана?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Па, територијална одбрана је требало бити укинута још у мају.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Ја Вас питам, да ли је укинута?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Не знам ја, ја сам приступио бригади, кажем Вам, по препоруци, једном факсу, шта је било или онај са телепринтера, телеграм, да сви радници територијалне одбране приступе војсци Републике Српске.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Значи, није Вам познато да ли је 02. јуна укинута?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Није.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али Ви сте рекли да је остао Марко Павловић ту и да му није Благојевић командант. Шта онда он ради у центру?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Не знам ја да ли је остао, верујте, ја кажем Вам, не знам да ли је остао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте да је остао у мирнодопским условима, у центру града?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Не, не, он је боравио док није у току оно маја, десетак дана боравио у просторијама територијалне одбране, као била му ту команда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У граду?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И када долази Благојевић, рекли сте, остаје тамо, он?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Не знам ја да ли је остао, ја нисам контактирао горе више са том командом, никада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате више шта се дешава у граду са тим просторијама?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Не знам. Ретко сам долазио у град, нисам имао потребе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Нисам Вас добро схватио, када рекосте да сте упознали Павловића?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Видите, то је овако.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли је то она ситуација коју описујете, тамо на дворишту «Стандарда»?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Јесте, јесте, тада сам га први пут видео.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Откуд Ви знате да је то командант ТО, баш он?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Рекли су, долази командант, да је имао неку чак, ја мислим да је имао и некога у пратњи, имао је неки мало бољи аутомат, шта је био, неки, чини ми се хеклер, шта је било.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли је имао неку пратњу?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Имао је једног момка, претпостављам, возача, шта је било, претпостављам.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Ко је Вама надређени у то време?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: У време Марка Павловића?

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: У то време, на тај дан, рецимо?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Није било буквално ни потребе, није било никаквих активности и онда не знам, када гледам сада, по оном папиру, требао би да је Марко. Али, није било уопште контакта, да кажемо сада, ех, ево радимо нешто, надређени зове колегиј, зове ово, зове команду, тако да, чини ми се да.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Требало би да је Павловић, али?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Требало би по оној одлуци, али ја кажем Вама.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Од кога сте примали, фактички од кога сте примали наређења?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Нема наређења од Павловића, нема наређења.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Али, Ви, у то време, од кога сте, фактички, примали наредбе неке, наређења у делокругу Вашег рада?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Рекао сам Вам, то је већ била, како се зове, оклопно механизована бригада и прво што је формирано од тих позадинских јединица, формиран је технички вод. Технички вод је био вод за одржавање и снабдевање, тако се дели, по одељењима. Вод за одржавање је одржавао тамо њихова борбена возила, тенкове, не знам шта, оне праге, како се зове, а вод за снабдевање, снабдевао муницијом, горивом и тако даље.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Разумем, водови су, ваљда, у саставу неких чета?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Па, нису.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Молим?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: То у пешадији јесте, али у позадини.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Овамо су самостални водови?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Самостални вод.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Која је већа формацијска јединица и виша формацијска јединица?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Тек касније је формирана, ја Вам покушавам објаснити, да је то почетак формирања. Не можемо сада формирати чету, а немамо вода. Морамо кренути од најнижег. Тек касније долази до уједињења и формирања позадинске чете. Тек можда, можда, ја знам, да је негде можда крајем, средином или негде јула, колико сам сазнао, формирано оделење, односно саобраћајна служба. Тако да се то све објединило, тек негде, можда, средином лета у једну позадинску чету.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Када сте или, колико сте се често виђали са Павловићем, тада?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Рекао сам Вам да сам га само једном информисао о томе наоружању и једном сам имао прилике да видим да је био нешто болестан. Шта је, хтео сам му прићи, али, видео сам да је био у неком стању и онда сам одустао од тога.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Или боље рећи, када сте га, везано за тај период, када сте га последњи пут срели?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Па, већ понављам три пута, срео сам га последњи пут на сабору трубача у Гучи.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Не, не, не, то је 1994., него, кажем, везано за ове догађаје?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Па, то је то било, тај једини пут је био наш контакт, где сам му реферисао, шта је стигло од наоружања.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли сте имали каквих контаката телефоном са њим или са тим штабом?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Не, не, не.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: И по Вама, није требало да постоји ТО Зворника 02. јуна, ако је 02. јун тај неки ред да се формира зворничка бригада?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Да, да. Вероватно је зато и наступило то формирање тог војно-територијалног органа. Нешто као аналогно оној бившој територијалној одбрани. Претпостављам да је таква намера била.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Рекли сте да сте тих, то оружје полуаутоматско, аутоматско, муницију и чега све ту још није било за ТО Зворник, добили из неких складишта из Тузле?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Да.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Је ли тако, за око пет хиљада људи?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Да.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Јесте Ви то запримили и задужили и потписали пријемницу?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Видите, претпостављам да је, не могу се сетити да ли је била, али без обзира и да ли је било то, радило се о јединици која је касније у Тузли нападнута, изгорело оно све, знате, претпостављам да, можда и нису имали.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Не, него неко је то донео, предао, претпоставка је нека да је то запримљено?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Верујте, ипак је то био рат, нешто неорганизовано и војска када се повукла, ја не верујем да је ико примио сада на реверс она средства, оне

камионе. То је остало, што је остало. Остало је, претпостављам да није нико примио, претпостављам, то је остало.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Причали сте о тим, о начину издавања те муниције и чак и о томе да су магационери касније смењени, разјурени, како Ви рекосте?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Јесу, јесу.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Због начина на који су радили?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Да, да. Па, радило се, видите, у војсци се не зове магационер, него се зове руковаоц техничких средстава и то су људи који су били обучени за одређену делатност. Међутим, у недостатку таквих људи, нашли су се негде, чак, верујте, не знам ни ко их је довео. Нашли су се неки магационери који су дужили тамо нека средства по предузећима, тако да се десила, захваљујући томе, једна трагедија у магацину. Они су нестручно рукујући тим средствима.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Касније, у септембру?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Молим? Да, да, експлодирао је читав магацин, да, баш из разлога тога. А претпостављам да сам то већ негде рекао, да су они мало више изгледа трошили те пиштољске муниције, да ли су негде давали, продавали, шта ли је. Вероватно је и то разлог био што су разјурени. А било је онако, ту су пили, шта ли.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли су они обавештавали Вас и да ли сте Ви некога обавештавали о начину на који «Жућини» или Пиварског или којих већ јединица, «подижу» муницију из магацина?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Ја то већ рекох да.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли сте обавештавали Ви некога, Павловића или?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Ја сам то већ рекао, да нисам, јер то је било, нисмо били, нису то биле учестале појаве да сваки дан долазе. Они наврате једном у десет дана, седам дана.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли је у међувремену долазила муниција или материјално-техничка средства, да ли су у међувремену запримани у магацину у «Стандарду»?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Јесу. Видите, та муниција из Тузле, то је било муниције за, ево овако када сада прерачунамо, то је тзв. јединица мере, борбени комплет, за пет хиљада наоружања. Богами, комплет је можда био и милион метака, тако да је то била огромна количина муниције, која се није могла баш овако потрошити. Тако да није требало да долази дуго друга муниција, осим неких, евентуално, калибара које нисмо имали.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Рекосте да је нешто писао о свему овоме Ричард Батлер?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Прочитао сам то што је писао.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Шта је то?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Па и он је написао да је зворничка бригада.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Шта је то, књига нека?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Молим? То је извештај његов, он је један од хашких истражитеља, да. Написао је један извештај где помиње да је зворничка бригада формирана 02. јуна. Једино он има тамо једну грешку. Командант Благојевић је отишао крајем јуна, а не крајем августа, како он наводи.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Још само једно питање. Да ли сте чули за извесног Пеју, Пејића, мајора Пејића, мајора Пеју?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: За Пеју, нисам. Тај је био, изгледа, много раније него што сам, није се појављивао.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Јесте чули за њега?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Нисам.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Уопште нисте чули?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Нисам, када је било то.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Хвала.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Сведок је све време говорио о формирању војних структура. Шта може да нам каже у том периоду, док се налазио у Зворнику и околини, како је цивилна структура функционисала, пошто је територијална одбрана део цивилне власти? Мене интересује тај део цивилне власти, како је функционисао, онолико колико он зна као службеник општине.

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Ја сам већ рекао да нисам био члан ни једне институције, ни законодавне, ни извршне власти. То је било, ипак, мало височије.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Не интересује ме Ваш положај, него, како је општина функционисала?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Не бих могао рећи, пошто нисам био у општини.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте чули, како општина ради? Да ли ради уопште?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Па, верујте, да је радила општина. Било је, нешто је се снабдевало, радило, како да не, ишли су људи на посао, претпостављам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесу радиле службе у општини?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Претпостављам да јесу, јер, док су људи ишли на посао. Знам доста људи који иду на посао у општину, поштено су радили.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Када је дошло до формирања ових, рекосте, одреда, па војне полиције, па после тога, бригаде, ко је тим војним јединицама пружао логистику, храну и остале потребе, осим оног војног дела?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Па, видите, у почетку је, у почетку је «Стари град» хранио ту војску.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Шта је то «Стари град»?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: То је једно угоститељско предузеће.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, даље?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Касније се прешло на војну ону структуру, војну исхрану, да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Одакле је војска добијала храну?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Па, видите, у Зворнику, није Зворник био мали град. У Зворнику је било доста затечене хране и то по предузећима, било је, чак, ја мислим, да су и чували ратне резерве за месец дана у једном дистрибутивном центру. Претпостављам да из тога је храњено. Касније је ишло преко команде корпуса, односно позадинске базе.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је било, по Вашим сазнањима, икакве везе између војног сектора и општине и структура у општини?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Не знам на који период сада мислите.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Мислим за онај период док Ви нисте отишли на боловање?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Није, није. Сасвим је довољно тога било. Можда су они издали наредбу да се из неког магацина да, али ја не знам, јел нису, знам касније да су набавили неко месо, не знам шта је, али то тек касније, можда, август, септембар.

Јер било је сасвим довољно хране. Верујте, било је, на столовима су били чак и сокови дељени. Три јела се спремало. То је било, није био проблем са храном.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: После Вашег боловања сте се вратили у војску?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: И све време рата сте били у војсци?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Не, отишао сам у марту 1993. године.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Где сте отишли?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: У предузеће, демобилисан сам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Где, нисам чуо?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: У једно предузеће, демобилисан сам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Под чијом управом је било то предузеће?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Предузеће је било при општини, државно предузеће, тако је гласило Државно предузеће, самостално предузеће.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Хвала.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли знате, колико је било Муслимана у Зворнику, пре 08. априла 1992. године?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Па, видите, број становника је тачно био.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Не то.

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Моменат, моменат, 81.111 становника по попису оном из 1991. године, без обзира што је тај попис оспорен и није га баш Статистички завод прихватио онако како је, није се видело да је ту нешто штимало, али било је негде, можда можемо и тачно, касније сам радећи у општини дошао до, често контактирајући са овим међународним организацијама, можда и до тачних података. Мислим да је било 57%.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: А да Вас питам, казали сте ово 08. април, узимате када су Аркановци упали. Онда сте рекли, гледали смо како се то десило, овде, исказ у Брчком, како се то десило у Бијељини. Како су упали ти Аркановци, шта је то било и какав је био повод да упадну?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Видите, када сам поменуо ту Бијељину, ми смо сви мислили да ће то релативно кратко све да траје, да се заврши и да настаје мир неки.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Ја Вас питам, који је повод да су ушли Аркановци, има ли неки повод, да Ви знате?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Па, добро, биле су те неке тензије, било је доста, ја знам, на пример, по извештајима органа безбедности територијалне одбране, било је сигнализирано да има доста илегалног наоружања, да има доста наоружања.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли је било неких сукоба оружаних?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Па, није било сукоба, биле су овако изражене тензије и био је један сукоб, ја мислим да је то и био повод, када су у рејону Сапне, тамо, мислим да је то било за викенд, погинули неки војници из састава ове механизоване бригаде, оклопно-механизоване бригаде.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли можете да опишете, како је изгледао тај упад Аркановаца? Шта су они урадили?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Не могу ја описати, јер нисам био ту.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли је било мртвих?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Ако су упали, вероватно је било у сукобима.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Добро. Ко је та 16. источно-босанска бригада?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: То је бригада у саставу Тузланског корпуса, која је мобилисана негде у септембру, чини ми се, 1991. године.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Јесу ли њени борци били ту када је Аркан упао?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Па, претпостављам, не верујем да су били у граду, јер команда им је била у Бијељини чак, команда бригаде.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Зашто је помињете уопште, да ли је било те јединице?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Не, не, били су касније, пошто је расформирана, остали су наоружани људи, остали су формације, остали су ту, присутни.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Ви помињете да је било неких контаката између Кризног штаба, помињете Брану Грујића и Странке демократске акције. Када је то било и поводом чега и како се то завршило?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Видите, то су средства информисања објавила, да је дошло до преговора. Била је нека прича у народу да ће се то мирно разрешити, као поделиће се општина, припашће једним ово, једним оно и претпостављам да, ја сам то само поменуо у једном сегменту, да претпостављам, то је било на питање тужиоца у Брчком, да је дошло до преговора и да су вероватно разговарали да мирно то завршимо. Не верујем да су разговарали да се ратује.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли је после у току априла и до 02. јуна и после 02. јуна, да ли је било Муслимана у Зворнику?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: После 02. јуна?

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да, и уопште после упада Аркановаца?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Било је после почетка тога, било је, вратили су се добар део.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Не, него, мислим, поводом чега су се вратили?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Па, верујте, исто као што је и доста Срба прешло преко Дрине, између осталих и моја матер и отац, прешли су у Лозницу, што, па једна општа несигурност, рат, пуца се, није баш пријатно бити.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: А ово, Дрински корпус, где је имао седиште?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Дрински корпус? Дрински корпус тек се касније помиње. Бригада зворничка је припадала источно-босанском корпусу који је имао седиште у Бијељини.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Кома је Биначка бригада припадала?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Исто овоме источно-босанском корпусу, до формирања Дринског корпуса, јер била је велика зона одговорности, онда су се формирала два корпуса.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: После формирања бригаде, да ли је било Аркановаца на територији општине Зворник?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Не, не.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Није их било уопште?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Бар ја нисам чуо да.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли сте Ви уопште знали неког припадника Арканове јединице? Рекли сте, на питање члана већа, да не познајете овог Пејића, да ли сте било кога познавали?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Не, не, не знам.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Рекли сте нешто да се људи у Козлуку нису могли да крећу. На шта сте то мислили?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Па, претпостављам да нису могли да се крећу.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли су могли да долазе слободно у Зворник?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Па, претпостављам да је могао онај ко је био мало смелији. А није баш било пријатно кретати се када имате масу наоружаних, јурцају, ходају и с обзиром колико је био наоружаних, добро је све и прошло, јер није било никаквих, на пример, препада. Ја сам очекивао да ће бити препада на бензиске пумпе, да трговине, на ово, није било, сва срећа, колико је било неконтролисаног наоружања.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Знате ли где се налази Технички школски центар у Каракају?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Знам добро. Ја сам завршио ту школу.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли је ту био неки сабирни центар?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Не знам, не знам, то сам рекао, не знам.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли се то налази у близини тог «Стандарда»?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Није баш у близини, али можда један километар, а можда и више.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Ко је издао ову наредбу, да се све јединице, војне, паравојне, све те, прикључе војсци Републике Српске?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Главни штаб, претпостављам да је дошло од главног штаба, односно претпостављене команде, Да ли је сада ишло линијом корпус-главни штаб-корпус, па бригади, ја не знам тачно, али претпостављам да је тако ишло.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Рекли сте да та Привремена влада или Кризни штаб има неке ингеренције, има овлашћења и утицај на располагање оружјем. Јесу ли имали, како то знате?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Па, ја не знам у ком контексту. Можда је то нека омашка била, али нисам знао ко би од њих, значи ако има.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли је Кризни штаб?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Па, не може Кризни штаб као институција.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја сам га исто тако питала, да не понављамо.

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Могу појединци само, не верујем да може Кризни штаб. Кризни штаб је ипак група нека.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Био је прво Кризни штаб па онда, али добро.

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Да.

НАТАША КАНДИЋ: Када је сведок сазнао да почиње рат у Зворнику, да ће Српска добровољачка гарда и Аркан да уђу у Зворник, да га заузму као и у Бијељини, када је то и на који начин сазнао?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Па, видите, с обзиром да је кренуо рат у Словенији, Хрватској, па се онда десило оно у броду, па десило у Бијељини, па десило у Сарајеву, била је једна општа тензија, али ја не знам када је то тачно, нисам никада ни сазнао шта ће се десити. Није нико ни знао баш. Ја мислим да је био повод томе свему ово убиство оних војника у рејону Сапне. Тада су почеле демонстрације, односно те барикаде и то, као једна општа несигурност. Убијено је неколико, чини ми се, неколико, један заставник, не знам ко још од војника, припадника те оклопно – механизоване бригаде.

НАТАША КАНДИЋ: Јесте Ви знали да се у Малом Зворнику одржавају неки састанци и договори са Арканом?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Како ћу ја знати, када нисам био, кажем Вам, припадник тих структура.

НАТАША КАНДИЋ: Данас сте рекли да сте обавештени, да сте били именовани за члана штаба територијалне одбране. Да ли се некада тај штаб, у том саставу састао?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Ја мислим да смо и то већ објаснили. Ја сам видео ту наредбу тек можда 1995. године, када је секретар мога предузећа прешао да ради у општину и показао ми ту наредбу, а никада није уручена лично никоме.

НАТАША КАНДИЋ: Где је била формално Ваша канцеларија?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Била је у просторијама «Стандарда».

НАТАША КАНДИЋ: Да ли је била и у граду негде?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Не, не.

НАТАША КАНДИЋ: Нисте били тамо где је био Марко Павловића?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Не, не, не. Једна овако опаска. Још увек нисам ушао у ту моју канцеларију, где сам радио пре рата у територијалној одбрани, без обзира што прођем сваки дан поред те канцеларије, још увек.

НАТАША КАНДИЋ: Извините, када Ви одлазите на боловање?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Ја мислим да негде сам оперисан крајем јуна, а можда тек, јер ишао сам неколико пута на то амбулантско лечење и то. Лечење почиње, чини ми се, половином јуна месеца.

НАТАША КАНДИЋ: Половином јуна?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Да.

НАТАША КАНДИЋ: И све време Ви путујете, спавате у Лозници?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Па, нема, после лечења нисам путовао.к

НАТАША КАНДИЋ: Не, не, али одавде?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Да, да, путујем, путујем.

НАТАША КАНДИЋ: Реците ми, у «Стандарду» се налазе паравојске, налази се затвор. Шта Ви виђате, Ви сте свакодневно ту у «Стандарду», ту Вам је канцеларија, ту је та просторија, тај објекат где стоји оружје. Шта Ви виђате?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Видите, «Стандард» захвата можда и више од хектар површине, један лавиринг просторија где није морало баш да се све види то. Нисам баш свагде ни завиривао, ја Вам кажем, нисам био много радознао у свему томе.

НАТАША КАНДИЋ: Дакле, то је једна фабрика, значи, улазите на врата, где и остали. Како је могуће да не видите оне који улазе унутра и да не видите онај простор где су затвореници?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Па, ја не знам, вероватно сте имали прилике видети тај «Стандард». Видели сте колики је то простор. Моја јединица, односно моје службе су биле смештене у оном простору до Везионице доле, до Везионице, оне фабрике.

НАТАША КАНДИЋ: Колико је школски Технички центар удаљен од «Стандарда»?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Па, можда једно, километар, километар и по, километар и по, овако ваздушном линијом.

НАТАША КАНДИЋ: Јесте виђали аутобусе, било «Дрине транс» или «Ауто транс», да ли су довозили некога у «Стандард», пролазили поред «Стандарда»?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Видите, само један аутобус је био у почетку. Касније сам Вам рекао да смо добили још један. Био је, чини ми се, баш мог будућег предузећа «Аутотранспорт», ангажован за те неке задатке војне полиције, а није било аутобуса «Дрине транс», није било потребе у бригади.

НАТАША КАНДИЋ: Кажете да Драган Обреновић одлази негде око 10. маја, не, пре тога одлази?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Не, не, не, касније.

НАТАША КАНДИЋ: И враћа?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: 20. јуна.

НАТАША КАНДИЋ: Да, тачно, 20. јуна. Зашто Драган Обреновић одлази?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Зато што је био официр ЈНА.

НАТАША КАНДИЋ: Када долази, ко га распоређује, која га војска враћа и распоређује?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Распоређује га Војска Републике Српске, јер је он по месту рођења, горе из Рогатице, из Босне и Херцеговине, Републике Српске.

НАТАША КАНДИЋ: А, Вид Благојевић?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Молим?

НАТАША КАНДИЋ: А, Вид Благојевић, која је он војска?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Вид Благојевић ВРС.

НАТАША КАНДИЋ: Кажите ми, на који начин Ви шаљете возаче у Бубањ Поток? Тај Бубањ Поток, да ли је то складиште Војске Републике Српске или, чије?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Па, видите, већ је почела да функционише позадинска база, источно-босанског корпуса. Тако да смо слали, пошаљите возило.

НАТАША КАНДИЋ: Али, пре тога, то је касније?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Није било.

НАТАША КАНДИЋ: У својој изјави хашким истражитељима врло детаљно говорите о томе, да су ишли врло често возачи, наводите возаче?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Видите, тешко је било тај први контакт са Хашким трибуналом. јер тешко је било то све хронолошки сложити, јер то је мали рок, месец дана.

НАТАША КАНДИЋ: Добро, молим Вас, конкретно пошто шаљете возаче, чије је то складиште у Бубањ Поток?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Значи, претпостављам, док је у Србији, да није наше, како ће бити.

НАТАША КАНДИЋ: На који начин, на основу којих папира се иде по то оружје, ко захтева, ко потписује?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: У почетку нема оружја, верујте, нема оружја, само муниција, нема оружја. Оружја је било и превише тамо, нема потребе.

НАТАША КАНДИЋ: Или муницију, свеједно?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Молим?

НАТАША КАНДИЋ: Да ли постоји неки одређени канал на који се то врши? Да ли постоји неки официр негде ко је то?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Постојало је, постојао је источно-босански корпус, позадинска база.

НАТАША КАНДИЋ: Ви говорите, то је касније.

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Па, не, већ смо рекли, нема потребе за муницијом, у почетку, јер имамо милион метака из територијалне одбране. Шта ће им муниције више. Нема никакве потребе да довлаче више, а нема борбених дејстава, нема нешто посебно.

НАТАША КАНДИЋ: А чему служи оружје?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Молим?

НАТАША КАНДИЋ: Чему служи то оружје?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Чему служи? Служи оружје, служи, зна се за шта служи, али не може се потрошити милион метака за дан. То је ипак, не пуца се, рекли смо, нема дејстава, нема никаквих, привидан мир. Зато су се људи и вратили на посао, чекали па. Можда је и мене повукло то да се вратим, што је увек било, е, сада ће мир, сада ће мир, иначе, рекао сам, нисам био породичан. Требао сам и ја отићи, шта да чекам тамо.

НАТАША КАНДИЋ: Извините, морам да кажем, када сам слушала шта Ви говорите, испада као да нисте били у Зворнику.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хајдемо конкретно питање.

НАТАША КАНДИЋ: Ево, нека доведе, шта је у том периоду до 20. јуна, када одлази на боловање, шта он види у Каракају, уопште у Зворнику?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Морате конкретно.

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Видим, просто, одговорићемо то. Видим, покварена возила, тенкове, шта све нема.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли види одвожење неких затвореника негде, да ли види лешеве?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Нема лешева, нема лешева у «Стандарду», у тој касарни нема лешева.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли успут виђали неке лешеве?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте чули да је неко негде скупљао неке лешеве?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: И ако је било негде, никада нисам пришао лешу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, питали смо.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли сте чули, да ли сте чули, да су на пример, одвожени лешеве из Челопека?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Не, како ћу то чути.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли сте чули да су били затворени људи у школско-техничком центру?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Рекао сам Вам да, само сам знао, односно информисан, да је затвор у Челопеку, а ово заиста нисам знао.

НАТАША КАНДИЋ: Ово никада?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Нисам знао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала. Сада ћемо направити једну кратку паузу, па још можете кратко само, кратку паузу, мало да се одморите, па ћемо наставити, за двадесет минута.

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Што се мене тиче, може.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Још ћемо да видимо неке доказе.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Одређује се пауза у трајању од двадесет минута, ради кратког одмора.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Ја сам хтео само да Вам најавим после паузе ће ме замењивати Ђокић.

АДВ. ДРАГАН ЂОКИЋ: Да напоменем да у наставку претреса мењам адвоката Мирослава Ђорђевића.

Констатује се да адвокат Ђокић Драган изјављује да у наставку претреса замењује адвоката Шалић Миломира и адвоката Мирослава Ђорђевића.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Да се претрес настави, након паузе.

АДВ. ДРАГАН ЂОКИЋ: Да ли је сведоку познато нешто о ратним дејствима и борбама не ширем подручју Зворника?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Јесте. У време док сам се налазио на лечењу у зворничкој болници, стизале су велике групе рањеника, баш тешко рањених. Имао сам прилику да видим једнога борца коме су испале очи, видео сам да око виси на једном живцу. Нисам никада оно видео и сва срећа, није се више никада ни поновило, бар да ја видим. Мислим да су долазили из рејона горе Црног врха, Снагова, у том потезу према Тузли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је крај јуна, и јули сте Ви били?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Да, да, да, крај јуна.

АДВ. ДРАГАН ЂОКИЋ: Пре тога, да ли зна нешто, да ли је знао за борбе на Кула граду?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Све смо то питали, да су биле спорадичне. Јесте за Кула град нешто знали?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Биле су неке борбе и на Кула граду. Чини ми се да нису биле неке жестоке борбе, није то, ови су се повукли, ови ушли и то је тако се завршило, отприлике.

АДВ. ДРАГАН ЂОКИЋ: А Дрињачи?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Дрињачу не знам, јер Дрињача је била добрим делом од нас физички одвојена, тако да није ми познато, прелазили су чак чамцима, није ми познато.

АДВ. ДРАГАН ЂОКИЋ: Када је помињао присуство војске у «Стандарду», да ли му је нешто познато о обуци и ко је вршио обуку, каква је обука била?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Прво, што «Стандард» је такав простор, да није могуће изводити никакву обуку, јер је то мали простор и попуњен објектима, грађевинским објектима и нема простора за оно обучавање војске, осим неке, да кажем, ево морално-политичке наставе, ако је била тада, чини ми се, морал је затајио, није било ништа од тога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала. Изволите. Има ли неко још питања? Нема нико. Добро.

То је све што имам да изјавим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли тражите трошкове и колико за прошли пут што сте дошли у суд, превоз, исхрана, имате право?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Ево мало су ми трошкови повећани сада, на Дрини имам ону дезинфекцију од птичјег грипа и са једне и са друге стране.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли то Ви плаћате?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Плаћају сви, то тако, да чини ми се износи сада негде од 3.500,00 динара, оба пута, значи, 3.500,00 и 3.500,00, колико сам ја изручанао, 3.500,00 динара. Мало је више трошио горива.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али ми не можемо да Вам дајемо тако, него имамо право да Вам дамо само за трошкове доласка.

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Добро, па и то спада, нема везе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, не мислим на то, него на превоз овако. Ви сте дошли возилом својим?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Мојим колима, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За исхрану и то, колико тражите?

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Добро, исхрана, ево, није још обављен ручак негде, видећемо колико ће коштати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Да вратим овај папир?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Може, може. Ми смо очекивали толике трошкове због требовања новца, ми ћемо Вам досудити то, али нећемо вароватно моћи данас све да исплатимо, видећемо колико има. Добро.

СВЕДОК МИЛЕ ЈОВИЋ: Није ни битно, у корист државе, може.

Констатује се да сведок изјављује да је имао повећане трошкове због обавезне дезинфекције на граници, тако да тражи трошкове за долазак у суд и повратак и то за 02. фебруар и за данашњи долазак у суд и повратак, у укупном износу од 7.000,00 динара, као и трошкове исхране, па

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Исплатити сведоку Јовић Милету трошкове у износу од 8.000,00 динара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, седите Ви, сачекаћете, па ћете после добити новац. Можете тамо, у публику да седнете. Господине Грујићу, хоћете да приђете овде, само да нешто још. Ви нам јуче, када сте имали прилику да постављате питања сведоку који је јуче био, нисте ништа прокоментарисали. Јел нисте имали потребу да коментаришете његов исказ или није тачан, или је тачан?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Имао сам потребу, верујте, али сам видео да је човек тотално ошамућен, да једноставно по пет пута одговара контра, на Ваша питања, па онда, шта ћу, и мени ће одговорити. Није заиста имало сврхе да причам, човек који је тотално ошамућен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, покушајте, ако хоћете, наравно, то је Ваше право, да се осврнете на она два нека овако битнија дела, при којима је, ипак, остао.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Нема ту ништа, верујте, од онога, пазите, човек каже, једноставно, да није учествовао у раду Кризног штаба.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, не, конкретно Вас питам. Он је рекао, имамо овде и транскрипте од претходног пута, да се на седницама владе разговарало о размени људи и да је донета одлука да се, само секунд, размењују ти заробљени, с тим што сте, каже, Ви имали идеју да се то чини преко Међународног црвеног крста. Да ли је то тачно или не?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: То је у питању она његова изјава, што је изјавио за оне људе и Техничком школском центру. О томе се ради, разумете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, јел тачно то?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Тачно је то било, али, пазите, то није предмет ове расправе и ја не желим о томе да сада причам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не желите? Добро. А за Економију што је рекао да је знао, да сте и Ви знали, да је МУП чувала Економију, да су тамо била привођена лица?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Он је рекао да је он знао преко свога комшије, полицајца, према томе, никада то није нама пренео, него он и комшија причали и онда он је то знао за себе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, Ви и даље тврдите да нисте знали да је неко на Економији био привођен?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не, не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нити да је Вама то некада неко рекао?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Нико никада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. А оно што прича да се причало стално на седницама владе, шта је ту истина?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Чујте, сваки дан се на састанцима увек инсистирало на томе.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Хоћете ми само дозволити да ја попричам са клијентом, нисам очекивао да ћете.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Колега, не могу да Вам дозволим.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Ненајављено потпуно данас, нема сведока, сведок је отишао, а Ви данас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колега, Ви стално мене процесно нешто инструкирате и обучавате.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Не, ја Вас не обучавам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја у сваком тренутку имам право да позовем оптуженог. Добро, приговорите.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Да ми дозволите да разговарам са њим, пре него што крене да одговара на Ваша питања. Мислим да је то моје право, а ако није.

Констатује се да бранилац приговара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немате право да се консултујете са оптуженим на то, како ће да одговори на поједина питања. Ја сам њему рекла, да он, као и увек, да он има право да одговара или не. Само га питам, да искоментарише, ако жели исказ сведока. Шта сам Вас даље питала, не знам више ни ја, пошто ме прекида колега често.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не бих желео даље без његовог присуства. Ја сам јуче видео да је човек ошамућен, да човек уопште не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисмо вас суочавали, само Вас питам, да ли имате потребу да кажете, да ли он лаже или говори истину?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Зашто ме јуче нисте питали на те околности? Имали сте прилику јуче да ме питате пред њим. Према томе, Ви сте пропустили ту прилику.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, ја нисам хтела да вас суочавам, али ја Вас питам, да ли Ви имате потребу да то прокоментаришете?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Немам потребу никакву, јер он својим лажним исказом, односно исказом једног човека који је ошамућен, који не влада собом, човек који је под утицајем још увек оног свог пребијања, верујте, видели сте слике како је изгледао и човек од тада уопште не влада собом и уопште човек није нормалан, у нормалним околностима, не понаша се. Ја заиста немам коментар на његов исказ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте Ви њега знали?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Знао сам га као нормалног човека, као домаћина.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И касније, после?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: После је он већ, што кажу и смењен са те функције.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте у сукобу неком били са њим?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не, не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Никада нисте?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, седите. Добро. За сутра у Устаничкој улици, исто у 9,30 часова. Имамо једног сведока, пошто други неће доћи, тако да ћемо сутра то.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да евентуално знамо због ових процесних, данас, сутра, рецимо, неких евентуалности, значи, на службеном је путу, тако смо информисани и ја ћу поново покушати да обезбедимо његово присуство за 30. март, пошто смо направили ту рокаду.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Разумете зашто питам?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А овај ће да дође сведок сутра, надамо се да ће доћи.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је предлог тужиоца који је, у коме пише, који су то сведоци. Ја ћу вам доставити тај предлог, а ти искази су сада, накнадно прибављени, тако да, уколико буде суд одлучио, ми ћемо позвати те сведоке, али те исказе нећемо читати, јер то није прибављено по чл.504. Кажите.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Ако дозвољавате могућност, ја бих молио суд да, можемо то назвати и статусном конференцијом, како је то сада већ помодарно, али имам један претрес где ћемо се договорити о редоследу извођења доказа, по некаквој важности. Ми сматрамо, одбрана, ми сада мало пре када смо разговарали, да редослед који је одређен у истрази, можда није толико, да кажем, ни био важан. Ми сматрамо да би било опортунитије, паметније за утврђивање материјалне истине, много корисније да саслушамо првенствено сведока К и Вучковић Војина. Значи, те сведоке сматрамо да би било паметније управо да би могли, касније контролисати њихове исказе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ако сте приметили, ја сам прво позвала ове сведоке који нису заштићени, управо због тога, што ова наша служба треба тек да профункционише, знате и зато је то био проблем, па смо кренули и по реду оптужнице, значи од римског један.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Мислим из целог доказног материјала, управо та два сведока су, ајде да кажемо, условно речено, круцијални и сматрамо да Вучковић Војин би требао бити пре саслушан, који је командант био «Жutih оса» и сведок К.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, имаћемо то у виду. За сада смо одредили за март и после ћемо видети за април, значи, следећи пут у току, између два претреса, добићете оне позиве, као што увек и достављамо, а овај ћете предлог добити, па ћемо ми онда одлучити накнадно, да видимо, које ћемо сведоке.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Главни претрес се одлаже за 10. март 2006. године, у 9,30 часова и исти ће се одржати у просторијама у Устаничкој бр.29, у судници број 1.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Судница број 2 је заузета и зато смо овде морали да, имамо велики број суђења, па не можемо сви да се организујемо. Изволите, ту приђите.

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Ја бих да питам, госпођо председавајућа, да нам кажете сведоке за накнадно, да бих спремио ја његову изјаву, да бих знао како да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Увек знате унапред.

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Не знамо, ја не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како не знате?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Не знам који је тај сведок.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сутра? Алић Асим, то смо рекли и прекјуче, а и у оним дописима сте обавештени.

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Ја бих волео да убудуће, када нам кажете, да можемо његове изјаве, да спремимо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли контактирате са браниоцем?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Адвокат је тренутно отишао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја мислим, колеге, да ли има ту проблема?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Ја се извињавам, пријатно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала.